Femeia nu moare

Femeie, femeie, eternă scânteie,
Pe veci m-ai supus către moarte.
Să-ţi fie păcatul ce va să mi-l deie
Cel Bun, să te port mai departe…
Apoi, să ne-ntindem pe pajiştea-aceea
Cu patimi şi taine divine
Şi-n zori să ne-ntoarcem din nou la ideea
Că sângele fierbe in vine.
De-aceea, ştii tu, femeia mea dragă,
Eu nu-s doar drumeţul de-o seară.
Mă lupt de-o vecie cu moartea întreagă,
Dar tu eşti sămânţa mea rară.
Cu tine, femeie, în cuibul iubirii,
Sămânţa va fi roditoare.
Departe de blestemul lumii şi-al urii,
Se ştie: Femeia nu moare!
Cornel Armeanu

4 iulie 2006